

[Thestrup.]

danne chefers krav. Nu vil måske en og anden af ministrene sige: ja men vis mig; hvor jeg kunne have sagt nej; hertil må jeg svare, at det kan jeg, og det kan finansudvalget naturligvis ikke, thi det kræver en så direkte føling med statsadministrationen, som kun ministrene har, det er ministrene og deres ledende embedsmænd, der, eventuelt ved hjælp af rationaliseringseksperter, må finde ud af, hvor man kan sige nej til nyansættelser. Hvad angår de ansættelser, vi ikke har kontrol over, så er det min opfattelse, at man ofte er tilbøjelig til at antage aspiranter med den følge, at man senere bliver nødt til at ansætte dem fast, selv om der ikke egentlig er brug for dem; derfor henstiller vi, at finansudvalget får en bedre kontrol med alle ansættelser.

Jeg har gentagne gange ved behandlingen af finanslovsforslaget gjort mig til talsmand for større rationalisering af statens administration, og jeg har nævnt eksempler fra de områder, hvor min stilling har givet mig en særlig indsigt, retsvæsenet og politiet. Jeg har nævnt som eksempel på gammeldags og u hensigtsmæssige metoder den måde, hvorpå man inddriver for sent indbetalte radio- og fjernsynsafgifter. Jeg har nævnt eksempler på, at man ved optræning af kontorphonale kan bruge kontorphonalet i stedet for folk med akademisk uddannelse. Vi har for nylig fra justitsministeriets side fået en sådan reform, idet man er gået ind for og har søgt for, at man kan anvende kontorphonalet til at registrere og revidere tinglysningsdokumenter i stedet for som tidligere dommerfuldmægtige. Jeg er overbevist om, at det, der her har vist sig at kunne lade sig gøre, også kan lade sig gøre på andre af statens områder. Finansudvalget har peget på en rationalisering af selve arbejdsgangen: en udskillelse af processer, der kan gøres til genstand for elektronisk databehandling, bør foretages, hvor dette kan ske. Og hvor det ikke kan ske, vil ofte en decentralisering være naturlig, det vil være naturligt at lægge arbejdet ud til de organer udenfor, der har den nærmeste berøring med det pågældende forhold. Vi har også rørt ved et problem, som har forvoldt vanskeligheder og fortsat vil forvolde vanskeligheder: flyt-

ning af personale. Der er imidlertid i dag større brug for flytning af personale, end der tidligere har været. Der er sikkert også brug for, at personale kan overgå fra ét område til et andet. Vi henstiller, at man i tjenestemandskommissionen behandler disse spørgsmål og søger at nå frem til løsninger, der er mere i overensstemmelse med tidens krav end de nugældende regler.

Endelig har vi peget på udgifter, der foranlediges af en manglende planlægning og en manglende prioritering af statens arbejder. Jeg kan herom henvise til betænkningen. Det forekommer mig, at det, der her er sagt, netop dækker de tanker, som i alt fald jeg har gjort mig herom.

Finansudvalgets formand holdt jo en agitatorisk tale, ikke mindst om de 700 mill. kr., som var så omtalt under valgkampen i efteråret. Jeg tror, at man af det, jeg har sagt, og af selve betænkningen vil forstå, at man ikke kan vedblive at lade staten bruge en stadig stigende procent af bruttonationalproduktet, men at det er nødvendigt at søge besparelser på statsbudgettet. Det er jo det, der er kernen i vort arbejdsgrundlag og i det, vi sagde ved valget. Det fremgår tillige af det, jeg har sagt, og af finansudvalgets tillægsbetænkning, at besparelser ikke alene kan søges ved, at finansudvalget går imod enkelte bestemte poster eller påpeger enkelte bestemte stillinger som nogle, der kan nedlægges; men må søges gennem en generel rationalisering på de forskellige områder.

Jeg går ud fra, at socialistisk folkeparti efter den stilling, partiet har taget i tillægsbetænkningen, vil stemme for finanslovsforslaget og dermed vil stemme for bevilningerne til forsvaret.

Jeg vil til slut bede ministrene om ikke alene at betragte betænkningens udtalelser som en kritik. Det kan ikke nægtes, at der er en kritik deri, men der er også en opfordring — og der er måske i højere grad end kritik en opfordring — til et nærmere samarbejde mellem finansudvalg og ministre nu. Skal vi nå til besparelser — og det mener vi vist alle er nødvendigt — så er den første betingelse, at finansudvalget i højere grad end nu får indseende med administrationen af statens udgifter. Vi er fra vor side parat til at gøre det arbejde, der